

ANGELA GROOTHUIZEN

**KOMT EEN VROUW
BIJ DE SUPER**

COLUMNS

ANGELA GROOTHUIZEN

Komt een vrouw
bij de super

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

In samenwerking met Wind Publishing, Amsterdam

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Nick van Ormondt

Visagie omslagbeeld: Mettina Jager

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Angela Groothuizen
en Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 405 5 | NUR 303

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Heeeey mevrouw

‘Heeeey mevrouw, u lijkt op de moeder van Angela Visser!’ roept een vrolijke vakkenvuller in de buurtsuper. Angela Visser was ooit Miss Universe dus zo erg is het niet... hoewel, haar moeder? Met mijn hand op mijn hart kan ik hem vertellen dat ik niet de moeder van Angela Visser ben en ik ga verder met sinaasappels in een apparaat gooien om zo zelf mijn flessen te vullen. Beetje gedoe vind ik het, maar altijd beter dan ’s morgens zelf de boel te persen en dan dat hele apparaat weer schoon te boenen. Ik ben een hele luie huisvrouw. ‘Maak het je zo makkelijk mogelijk,’ is mijn lijfspreuk.

Mijn vrolijke vakkenvuller geeft niet zo snel op.

‘Jaaaawel... u lijkt ’t echt hoor! Bent u dan niet haar ouwere zusje?’ vraagt hij terwijl hij me trouwhartig aankijkt.

‘Nee hoor,’ zeg ik weer heel eerlijk. Ik ben immers niet het ouwere zusje van Angela Visser.

‘Ech wel... u lijkt precies! Maar dan ouwer enzo en u heeft dezelfde stem,’ zegt mijn vakkenvuller weer. ‘Ken u ook zo mooi zingen?’

Ik trap erin... ‘Angela Visser zingt toch niet?’ vraag ik hem.

‘Jawel hoor,’ brult hij enthousiast, ‘ze is van de jury maar ze zingt ook, heb ik zelf gehoord op YouTube. Echt hoor, u had zo haar moeder kunnen zijn!’

Ik hoor inmiddels wat wachtenden achter me gniffelen. Ik zeg: ‘Je bedoelt Angela Groothuizen?’

‘Jaaaaaa die ja!’ zegt hij vrolijk. ‘Die bedoel ik! Die altijd zo lief is en ik kijk altijd samen met mijn moeder want die is echt dol op haar.’

‘Aha, was je moeder fan van de Dolly Dots?’

‘Dolly Dots? Wat is dat?’

Ik ben mezelf dus helemaal vast aan het draaien in dit gesprek terwijl ik eruit wil en inmiddels begint de sinaasappelpersmachine te haperen, maar dat verhelpt mijn nieuwe vriend terwijl hij vrolijk doorvraagt. ‘Neuh, mijn moeder spreekt niet zo goed Nederlands maar zij zegt altijd: “Angela die is een leuke meisje.” Bent u echt niet haar oudere zus?’

Ik geef het op want ik heb inmiddels twee flessen gevuld en ik voel me een klein beetje opgelaten dat ik het gesprek zover heb laten komen, bovendien staat er een rij proestende wachtenden achter me.

‘Ik ben niet mijn oudere zus, ik ben het zelf maar dan zonder make-up,’ zeg ik rustig.

‘Oooooo echt? In onze super? Zomaar? Heeft u dan geen personeel die boodschappen doet? Waar woont u dan? Hè? Hier in de buurt? Niet eens in een villa ofzo? Jeeeee, dit geloof ik niet... Mag ik met u op de foto?’ Ik ga braaf met hem op de foto en daarna nog met zijn collega’s. Ik doe de groeten aan zijn moeder en ga snel naar huis.

Ex-Miss Universe Angela Visser woont natuurlijk wel ergens in Los Angeles in een villa met personeel en aan haar wordt natuurlijk nooit gevraagd of ze mijn moeder is. Maar ja... Zij heeft natuurlijk weer niet zo’n leuke vakkenvuller als fan.

Zo mooi

Vlak voordat de wekker afgaat, word ik wakker. Ik heb een enorme hekel aan vroeg opstaan, maar een nog grotere hekel aan wekkers die me woest uit mijn dromen scheuren. Zuchtend sta ik vol zelfmedelijden op en strompel onder de douche.

Ik sta lang onder een gloeiend hete straal en kom langzaam bij zinnen. Kleed me aan, loop naar de kinderslaapkamer, doe de gordijnen open en begin ze langzaam wakker te kussen. Wakker worden, lekkere schat. Kom maar, dan mag je nog even bij papa liggen. Ik ga naar boven (we slapen beneden) om de kleertjes klaar te leggen en de boterhammetjes voor school te maken. Alle twee wat te drinken mee. Bij de een het gympakje in de tas, bij de andere het zwempak. Tasjes bij de lift, anders vergeten we ze. Naar beneden toe, kinderen naar boven jagen (we blijven natuurlijk niet de hele ochtend geduldig), kleren over hun hoofd, haren kammen, ontbijt erin proppen anders eten ze niet, tandjes poetsen, schoenen zoeken. En ze hebben nog steeds geen haast... ze hebben nooit haast. Mama wel – die heeft altijd haast. Het moet ook allemaal in één uurtje gepropt. Ik voel het bloed door mijn lichaam denderen en ik maan mezelf tot kalmte. Ik moet nog zo ontzettend veel doen vandaag en hoge bloeddruk is slecht voor een mens...

En dan opeens zie ik hoe mooi het buiten is. Wij wonen op vier en vijf hoog in Amsterdam, we kijken over de meeste daken heen en ik zie een lichte mist hangen met een bleek

zonnetje erover. 'Kijk eens jongens... wat mooi buiten. Kom even op het dak.'

We klimmen de trap op om op het dakterras de stad onder ons te bewonderen. Er vliegt een enorme reiger langs. We horen het zwiepen van z'n vleugels, het zonnetje begint al een beetje te prikken en de mist hangt zachtjes over de daken. Het lijkt wel een film, zo mooi. Stilletjes laten we dit tot ons komen. We leunen een beetje tegen elkaar aan. We hebben nog twee minuten en dan moeten ze echt naar school. Twee prachtige minuten. Ik ben volstrekt gelukkig.

I'm not boeving

De finale van *The Voice Kids* had natuurlijk een feest moeten worden, maar voor team Angela en de makers van het programma werd het een zorgelijke gebeurtenis. Een van mijn talentjes, Jurre, was al een dag of tien griepig en hij werd steeds zieker in de week naar de finale toe. We besloten hem zo veel mogelijk te ontzien maar niets hielp. Hij werd zieker en zieker en inmiddels was hij al vier kilo afgevallen.

Ik belde dokter Marco Francken, een KNO-arts gespecialiseerd in professionele zangers, en Marco ging onmiddellijk naar Jurre toe. Er kwam een bloedonderzoek want Marco constateerde amandelen zo groot als tomatientjes in Jurre's keel. 'Ik denk dat hij Pfeiffer heeft,' zei Marco en de schrik sloeg ons om het hart. Wat verschrikkelijk sneu voor Jurre. Heeft hij negen maanden zijn deelname geheim kunnen houden en ziet hij, als potentiële winnaar, de finale zó aan zijn neus voorbijgaan.

Dokter Francken overlegde met een kinderarts en die gooide het weer in de groep bij zes andere kinderartsen, kortom: we gingen niet over één nacht ijs. Wat is wijsheid? Kan je het maken een ziek kind in de finale te laten optreden? En als het kind er al zó lang naar uitkijkt, is dan de finale missen niet nog erger? We zaten ermee...

Er kwam een plan B: een van mijn andere Battle-talenten moest worden ingewerkt. Op weg naar mijn theatervoorstelling werd er driftig ge-sms't tussen zangcoach Babette Labelij,

eindredacteur Linde en mij. Met welk talent gaan we welk liedje instuderen?

De volgende dag was Babette al aan de slag met Emma en zat Jurre op de tribune onder een dekbedje naast zijn moeder. Af en toe mocht hij meerepeteren zonder dat hij hoefde te zingen. Mijn hart brak... wát was het een ziek mannetje en wát wilde hij graag meedoen. Sylvana, mijn tweede finaliste, zong ondertussen de sterren van de hemel, dus daar hadden we geen omkijken naar.

De volgende dag kwam dokter Francken weer langs. Het moment van de waarheid: 'Hij mag meedoen, maar daarna snel naar huis en echt uitzielen.' De finale helemaal missen zou hem zeker niet eerder beter maken, wel ongelukkiger.

Dus daar zong Jurre, nasaal en benauwd. Af en toe moest hij extra slikken omdat de enorme amandelen zijn keel afsloten. Ik ging halfdood op de stoel, maar Jurre ging professioneel op standje tien: 'The man who can't be moved' klonk dan wel als 'Be ban boe can't be boeved, I'm not boevin, I'm not boooooeeevin', maar hij liet zich er niet door afleiden. Het publiek beloonde hem met meer stemmen dan de uitstekend zingende Sylvana. Ik wist niet wat ik zag op het scorebord. O jee... nu moet hij nóg een keer... als dat nog maar gaat. 'I am in misery' klonk inderdaad alsof hij in 'bisery' was maar Jurre liet zich geen moment kennen voor de 2,8 miljoen kijkers. Een jonge prof dus. Laura van Team Borsato won terecht de finale, Jurre ging pips maar tevreden naar huis om uit te zien en de coach moet er nog steeds van bijkomen.

Berlijn

Nederland beleeft zijn ‘warmste dag in oktober ooit’ maar ik sjok wat traag achter mijn gezin aan in een miezerig Berlijn. We moeten er nog inkomen want Berlijn is groot en er is zo veel te doen dat we maar niet kunnen beslissen. Dan maar in zo’n hop-on hop-off bus om een beetje overzicht te krijgen.

Ik ken Berlijn nog van de tijd dat het overzichtelijk verdeeld was tussen Oost- en West-Berlijn. De tv-shows in West-Berlijn in de jaren tachtig waren altijd een groot feest want Berlijn was toen al een hippe stad met fijne hotels, heerlijk eten en lekker dansen ’s nachts. Heel soms gingen we ook naar Oost-Berlijn omdat we daarmee fans in de communistische landen wisten te bereiken. Dat was echt andere shit mensen... Wat een treurigheid. Alsof je in een *time warp* terecht kwam. Grijzige armoede die versterkt werd doordat er veel tl-lichten waren die altijd leken te knippen. We namen panty’s en make-up mee voor de danseressen van de Oost-Duitse tv-programma’s, want die waren zelden te koop daar. We kregen in DDR-marken betaald waarmee je alleen in Oost-Duitsland kon betalen maar er was nooit iets te koop. Lange rijen stonden voor een warenhuis waar vrouwen, na maanden sparen, hun westerse lippenstift konden kopen. Toen op een keer onze visums opeens niet werden erkend waren we genoodzaakt om in Oost-Berlijn te blijven slapen en we voelden wat de inwoners elke dag meemaakten. In de verte zagen we de gezellige lichtjes van West-Berlijn terwijl wij in een stinkend,

aftands hotel zaten met kroonluchters waarvan maar één lampje brandde. De obers waren in livrei gekleed en de kaart zag er veelbelovend uit maar ze serveerden alleen omelet. Na twee dagen waren we zo depressief dat we van de Brandenburger Tor wilden springen en we besloten nooit meer terug te komen. Oost-Berlijn was een openbare gevangenis met vage politiemensen die alles en iedereen in de gaten hielden.

De val van de Muur later heeft me dus diep geraakt en nu, na al die jaren, kom ik hier terug. In het museum over de bouw en val van de Muur hou ik het niet droog, maar ik hoor mijn kinderen fluisteren: 'Jammer dat we niet thuis zijn, konden we naar de film.' Het is mama's *sentimental journey*.

Overall hangen posters van *The Voice of Germany* in het straatbeeld. In Oost- en West-Berlijn. Die rotmuur in Berlijn is weg.